

Четверо дітей та Ельф

Джаклін Вілсон – авторка бестселерів про Трейсі Бікер та повістей про життя сучасних дітей і підлітків – сама понад усе любить читати. І на почесному місці на її полиці стоїть книжка Едіт Несбіт «П'ятеро дітей та Ельф». Ще б пак – у ній усі найпотаємніші бажання героїв збуваються завдяки казковому, всемогутньому і небезпечному Псаммідові! Щоправда, діти з книжки Несбіт жили давненько, мало не сто років тому. А ось цікаво, а якби і наші сучасні бажання могли отак здійснитися? Що б з цього вийшло? Про це й написала Джаклін Вілсон... Читайте – і ви дізнаєтеся, як воно – бути багатим і відомим, уміти літати чи виконувати карколомні акробатичні трюки. Можливо, ви навіть розгадаєте найпотаємніше бажання свого серця..!

Джаклін Білсон
ЧЕТВЕРО ДІТЕЙ
ТА ЕЛЬФ

© Видавництво "НК-Богдан"

ISBN 978-966-10-7647-0

Джаклін Вілсон

Четверо дітей та Ельф

Для Алекса та Ельв.

Розділ 1

– І що це ти таке читаєш? – гукнула Шурка, видираючи в мене книжку.
– Гей, ану віддай! – крикнула я, та вона тільки підняла її у випростаній руці так, щоб я не дістала, ще й боляче заїхала ліктем у бік, коли я спробувала дотягтися.

Вона постійно чіпляється до моїх речей, коли їй нудно. Її варто було б назвати не просто Шура, а Шура-бура.

– «П'ятеро дітей та Ельф», – прочитала Шурка, кривляючись. – Гм, навіть назва ідіотська. Що ще за «ельф»?

– Псаммід, – пояснила я.

– Якого-якого пса? – перепитала Шурка зацікавлено. – Це про монстра?

Вона не читала жодних книжок, окрім жахастиків Нути Дайєш — жахастиків для грубастиків.

– Та ні, це така чарівна істота, піщана фея... – пояснила я.

– Фея! – зневажливо пирхнула Шурка. – Я книжок про сопливих фей не читала з шести років! Ти така шмаркачка, Розаліндо!

– Це не соплива фея, навпаки! Це досить каверзна істота, подібна на мавпочку, з очима на окоріжках. Вона виконує бажання, – не здавалась я. – Дивовижна казка!

– Такій малій заучці, як ти, всі книжки здаються дивовижними, – відмахнулася та.

Вона всілася просто на кухонний стіл, недбало гортаючи мою книжку і метляючи ногами. Під столом саме заховався мій братик Роббі – він лежав долічерева і грався у зоопарк своїми іграшковими звірятами. Шурчині п'яти у кросівках із блискітками заметлялися у небезпечній близькості до його голови. Малий злякано сахнувся до стіни – він не більше за мене любив ставати у Шурки на шляху.

Вона саме розглядала ілюстрацію.

– Якого це вони так вирядилися? Наче якісь недоумки! – прокоментувала вона.

Я зітхнула. І Роббі з-під столу теж зітхнув. Не маю сумніву, що усі його пластмасові леви й тигри так само скрушно зітхнули. Це Шурка – недоумок, а не діти на малюнку. Закладаюся, що вона – найгірша

зведена сестра у світі.

– Цю книжку було написано більше ста років тому, – пояснила я. – Тому всі діти й одягнуті в одяг Едвардійської доби – у сарафани та бриджі...

– Сама ти таке слово, – огризнулася Шурка. – Ненавиджу історичні книжки.

Тоді Шурка позіхнула і ніби ненароком зіштовхнула мою книжку зі столу. Вона відчайдушно намагалася спровокувати бійку – а я ж знала, хто вийде з неї переможцем.

– Ну справді, скільки тобі років? – по-дорослому сказала я. – Навіть Моді поводить краще.

Я підняла книжку. Деякі сторінки пожмакались. Я намагалася їх розгладити і мені аж пальці тремтіли від обурення – і як я зумію сидіти з Шуркою весь час день за днем? Вона до всіх така зла – особливо до нас із Роббі. Насправді вона була за мене меншою, але я не могла не боятися її.

– Ой, витри слізюньки, малявко, невже твоя нудна стара книжка зім'ялась? – стала кривлятися Шурка. Вона хвицьнула ногою і збила двох слонів та мавпочку. – Ой, бува ж таке!

Роббі потягнувся рукою за розкиданими звірятами.

– Рятуйте! – виснула Шурка. – Щось тут під столом ворухиться! Пацюк! А ось тобі, щоби знав!

Вона зіскочила зі стільця і щосили наступила на руку Роббі.

– Припини негайно! – підхопилася я. – Не чіпляйся до мого брата, гидка забіяка!

Таки вона мене дістала!

Роббі нічого не сказав, бо щосили намагався не плакати. Лише узяв свого улюбленого левчика і вдав, ніби той кусає Шурку за гомілку. Та тільки засміялася, вихопила у брата іграшку і пожбурила її подалі. Лев перелетів через кімнату і приземлився просто на кухарську книгу, що лежала на полиці – на всі чотири лапи!

– Гей, ця звірючка могла би в цирку виступати! – Шурка підскочила до полиці й збила іграшку долі. – А ще, знаєте, отой трюк, коли дресирувальник кладе голову у лев'ячу пащу? Цей лев до такого ще не доріс, але може вийде навпаки.

Вона схопила лева і щосили вкусила його зубиськами.

– Ні! – пискнув Роббі.

Я підскочила до Шурки і видерла лева просто у неї з рота. Він увесь був у слині... і в крові!

– Ой, ти мені губу подерла, свинюко! – зарепетувала Шурка.

– Так тобі й треба! Сама винна. Чому ти постійно до нас чіпляєшся?

– Бо я терпіти не можу тебе і твого дурнуватоного сцикуна-братика! А щоб ви пропали! – виплюнула вона.

– Агов, малечо! Що тут за крики у вас? – зазирнув на кухню тато. Він й досі був у піжамі, заспано чухав потилицю та поглядав на Шурку. – Звучало не дуже дружньо, ні?

– Це вони були не надто дружні, ви гляньте! – відказала Шурка і відкопилила губу, показуючи тонку цівку крові на ній.

– Як ти поранилася, Шурко? – занепокоївся тато.

Та злюка тільки кивнула на мене.

– Розаліндо? – здивувався тато. – Доню, ти ж не біла свою сестричку, правда?

– Вона мені не сестра, – тупо пробурмотіла я.

– Не можу повірити, що ти її вдарила!

– Вона за мене заступилася, – виліз з-під столу Роббі.

– О, то ти, значить, дозволяєш своїй сестричці вирішувати проблеми замість себе, так, Роберте? – холодно процідив тато.

– Ну, я погано вмію битися, – щиро визнав малий.

– І чого ж ви билися? – допитувався тато.

Ми всі втупилися у підлогу. Я підфутболила великим пальцем ноги кілька пластівців – ми досі їли їх просто з пакета, тож і розсипали трохи по долівці.

Тато тільки зітхнув.

– Ой, та яке це має значення!? Тільки ж ти, Розаліндо, вгамуй свій норів. І не смій більше нікого бити! Я не потерплю такого у своєму домі. А тепер, нумо, допоможіть мені зі сніданком, гоп-гоп!

Тато рушив було до буфета, та несподівано наступив на іграшкового слона.

– Боже милостивий! – він підняв слоника і віддав його Роббі. – Ти розкидаєш іграшки ще гірше за Моді. А чи не задорослий ти вже для цих ляльок?

Роббі похилив голову. Невже тато забув? Та він же сам подарував Роббі

перших трьох звірят, коли ще приходив по неділях і водив нас до зоопарку...

– Ой, не знаю, – похитав головою тато, – маю доньку, яка лізе битися, і сина, який ховається із цяцьками під стіл. Ви якісь неправильні. Треба вас покласти у мішок і перемішати!

Він сказав це так, наче у комедійній передачі на ТБ, але ми з Роббі почервоніли, нам це не здалося анітрохи смішним.

Шурка зареготала, дивлячись на нас – вона знала, що наш тато їй зауваження не зробить. Так нечесно. Ми знали, що йому Шурка подобається не більше, ніж нам, але він її не сварив, бо то була дочка Еліс, а не його.

Сама ж Еліс не з'являлася довгенько – ми вже всі поснідали, а тато пив другу чашку кави.

– Привіт, дороженькі! – проспівала вона, дефілюючи кухнею й либлячись, наче якась акторка зі сцени, яка сподівається на оплески. Її нічнушка виставляла на показ трохи більше, ніж годилося, але волосся вона вже встигла розчесати, а губи на помадити.

– Так мило, що ви тут усі в купоньці! – заплескала вона у долоні. Ми витріщилися на неї – кого вона дурить? Їй ніхто з нас не був потрібен, навіть Шурка, її рідна донька. Ми на вихідні приїздили щоразу окремо. Спершу ми з Роббі, а на другі вихідні – Шурка. Тільки цього літа Шурчин тато поїхав на Сейшели з новою жінкою святкувати медовий місяць, а наша мама записалася до літньої школи свого Відкритого Університету. Отак ми усі й опинилися тут, в татовому будиночку в графстві Суррей, приречені бавитися у щасливу родину... Я вже скучила за мамою, дарма, що бачила її тільки вчора. І я думаю, мама теж уже заскучала. Вона плакала, коли ми розлучались. Це так жахливо – ніколи знову не мати нормальної родини з татом і мамою. Ми б хотіли влітку і з татом провести час, але аж ніяк не з Еліс. І вже аж зовсім ніяк не з Шуркою.

Проти Моді ми не заперечували.

– Привіт-віт-віт! – заспівала Моді, наче маленька поліційна сирена. Вона причалапала слідом за Еліс у піжамних штанцях, рожевому станику на шиї та ще й узута в сандалі на платформах.

– Я велика і доросла! – заявила вона.

Вона продибуляла кухнею, шкірячись беззубою усмішкою, і цього разу

всі усміхнулись у відповідь.

– Моді! – погукала я і розкрила руки для обіймів.

Я дуже люблю свою молодшу напівсестру. Здається, вона теж мене любить, бо скрізь ходить за мною, як тінь, коли я гостюю у тата з Еліс. Але цього разу тут була й Шурка. Вона підскочила, ухопила Моді і закрутила кухню – платформисті сандалі позлітали з ніжок малої, а сама вона завищала від утіхи.

– Обережно, Шурко, не муч дитину! – озвалася Еліс.

Шурка почервоніла.

– Я не мучила...

– Вона просто ще маленька. Постав її на місце. У неї голова закрутиться, – вичитувала старшу доньку Еліс.

Моді опинилася на підлозі й усе ще хихочучи полізла за левом Роббі. А тоді запхала його собі до рота.

– Ні, Моді, кака! – зойкнув тато, кидаючись до малої. – Віддай-но своєму татку-го.

Ми з Робом презирнулись – ми ніколи на тата не казали «татко-го».

Моді витягла лева з рота, цьомкнула його туди, де мала бути морда, і віддала його татові.

– А хай йому, тут сліди від зубів! – здивувався тато, коли витер іграшку об рукав піжами й пригледівся до неї.

– Дай Моді левчика! – заквилила мала.

– Ну, тримай, тільки не кусай його так сильно, ще пораниш зубоньки, – озвався тато і повернув малій вимитого і витертого серветкою лева.

– Ось, скажи «дякусі» своєму татку-го! – проспівав тато, а ми з Роббі та Шуркою пирснули сміхом.

– Дякууусі, – слухняно подякувала мала.

Ми були впевнені, що вона чудово дала б раду зі звичайним «дякую», але татові з Еліс, здається, подобалося, щоб вона говорила, як маленька дитинка.

– Взагалі-то, це мій лев, – буркнув Роббі.

Він уместився за столом поруч із Моді. Вона снідала спеціально для неї приготованим йогуртом упереміш із товченим бананом, а Роббі вдавав, ніби лев гарчить від голоду і вистрибує, щоби дотягнутися до її тарілки. Маленька була у захваті.

– А чого вона не їсть пластівці та грінки, як усі? – запитала Шурка,

намащуючи собі чергову скибку хліба товстим-претовстим шаром полуничного варення.

– Ну, ми хочемо, щоб вона їла здорову їжу. Не треба їй товстіти, – пояснила Еліс.

Шурка знову побуряковіла. Ясна річ, то був камінь у її город – вона не те, щоб була жирною, але вже точно погладшала з минулого разу, коли ми її бачили.

– Мамо, ти сказала, – сказала вона натомість. – Моді стане анорексичкою ще до десяти, якщо ти не припиниш охати і ахати над її вагою. Вона ще тільки дитина!

Еліс скривилася, ладна почати довгу тираду про Шурчину вагу. Я заквапилася на вихід, притискаючи до грудей книжку і сподіваючись утекти раніше. Не могла сховатися у своїй кімнаті, бо тепер мусила ділити її з Шуркою, а Роббі тим часом спав на розкладачці у кімнаті Моді. Не було де й усамітнитися. Навіть якщо зачинитися у туалеті, обов'язково хтось прийде ламати двері. Жаль, я не мала ліхтарика, а то заховалася б у коморі.

– Ти куди це, Розя-Занозя? – гукнув мене тато.

Тепер була моя черга буряковіти. Мене так не звали, відколи я вийшла з віку Моді. Шурка зареготала.

Я щось буркнула про книжку.

– Ой, та ну тебе, серденько, з твоїми книжками! Не можеш же ти заховатися у книжках і сидіти там сама-самісінька! Давайте чимось займемось. У нас великий родинний день, нумо щось вигадасмо! – тато вдоволено потер руки. – Ну, куди підемо!?

– У світ пригод Чессінгтона! – загорлала Шурка. – У них такі-і-і атракціони!

– І, здається, тваринки також, – додав Роббі, розставляючи на столі свій приватний зоопарк. Цього разу лев танцював для Моді в парі з тигром.

– Правда ж, ти хочеш побачити звірятко, Моді?

– Звірятка! Великі песики! – засміялася Моді, тягнучись до лева з тигром.

– А ще там є чудові американські гірки! – вигукнула Шурка. Вона ухопила лева з тигром і змусила їх вистрибувати вгору-вниз, аж стіл затрусився.

– Вважай, золотко, ще око бідолашненькій Моді виб'єш! Боюся, Моді

ще надто мала для американських гірок, – втрутилася Еліс.

– Та ну, – не погодився тато, – закладаюся, у них повно атракціонів для малечі.

– А ще, закладаюся, на шість осіб це коштуватиме нам цілого статку, – похитала головою Еліс. – Можливо, колись згодом, не на самому початку канікул...

«Пізніше на канікулах» означало «без нас».

– Гаразд, тоді нумо поїдемо на море! Справжній родинний пікнік! Тобі сподобається, га, Моді!? – посміхнувся тато. – Татко-го зробить тобі хлюп-хлюп?

Моді всміхнулася, та Еліс тільки зітхнула і закотила очі.

– Треба ж думати, Девіде! Як ми помістимося до машини? Ми з тобою на передніх сидіннях, Моді у дитячому кріселку, лишається лише два місця. А дітей у нас нині троє!

– Вони трохи потісняться, – сказав тато.

Ми з Роббі уявили, як воно буде – тіснитися з Шуркою всю дорогу до моря!..

– Я та Роббі з радістю залишимося, – хутко вставила я. – Ми дамо собі раду, чесно.

– Ага, – підхопив Роббі. – Я десь читав, що не можна возити трьох дітей на двох сидіннях, це протизаконно.

На мить я уявила собі прегарний день для нас двох – я лежала б у ліжку й читала, а Роббі досхочу б награвся своїми звірятами – блаженний час тиші й спокою...

– Ану не дурійте, ви двоє! – прикрикнув тато. – Протизаконно лишати дітей самих удома, містере Всезнайко!

Тато жартома хльоснув Роббі кухонним рушником. Він тільки грався, але Роббі зойкнув, ніби йому було боляче.

– Вище носа, друзяки! – сказав тато і замріяно подивився у далечінь, шукаючи натхнення. – Я знаю! Підемо прогуляємося околицями!

Нехай малеча трохи подихає свіжим повітрям, а Моді, коли вона стомиться, я на плечі посаджу. А тоді у нас буде пікнік. Я не бував на нормальному пікніку, відколи сам був маленьким хлопчиком!

Бутерброди, варені яйця, вишневий пиріг і лимонад...

– У Енід Блайтон замість лимонаду було імбирне пиво, – сказала я так тихо, що тільки Роббі почув.

Еліс і пікнік не надихнув.

– Яйця я зварю, але не впевнена, що ми маємо досить хліба на бутерброди, не кажучи вже про вишневий пиріг та лимонад... Та все одно, щось мені ця ідея не до душі.

Тато зітхнув і глянув на Еліс так, ніби ось-ось нарешті втратить терпець. З ним це частенько ставалося, коли він ще жив з нами та мамою. Але цього разу він стримався.

– Нулл проблеммо! – весело сказав він по-ненашому. – Я мотнуся до Сейнсбері за провіантом, а ви тим часом яйця варіть.

Ми з Роббі сумлінно стали допомагати на кухні – Еліс поставила варити яйця і заходилася смажити м'ясо, нарізати салат та помідори. Моді почала просити, щоб і їй дозволили понарізати.

– Може, я заберу її нагору, скупаю і перевдягну? – запропонувала я, беручи Моді за руку.

– Ні, це я зроблю. Ходи, зробимо у ванній шуру-бурю, Моді, – заперечила Шурка і ухопила другу сестрину руку.

Ми були як двоє малявок, які посперечалися за ляльку.

– Ні, я сама заберу її за мить, – різко урвала нас Еліс. Тоді вона побачила наші обличчя і глибоко вдихнула. – Але дякую вам дуже за пропозицію, дорогесенькі, це дуже мило з вашого боку.

Хто-хто, а Шурка милою не була аж ніяк, особливо тоді. Вона помарширувала нагору і зачинилася у нашій кімнаті. Я вирішила, що мудріше буде не потрапляти їй на очі. Насправді, я вирішила не потрапляти на очі нікому. Еліс попросила мене принести з комори сіль і перець. Я думала, то просто така шафа, але то виявилася справжня кімната, у неї можна було зайти. Роббі насолоджувався грою на кухні, показуючи Моді, як можна зробити особливе шоколадне печиво – Роббі обожнював куховарити.

Я ж заховалася у коморі з «П'ятьма дітьми та Ельфом». Там було темно, я ледве могла читати, підлога була тверда і холодна, але я твердо вирішила, що просиджу там принаймні годину і дочитаю книжку. У моїй валізі були ще книжки – по одній на кожен день канікул. Це означало, що я мусила лишити вдома багато джинсів, футболок, шортів та суконь, та я вирішила, що просто не буду бруднитися, ото й усе.

Я вкотре вже почала перший розділ, той самий, де діти знайшли ельфа-

пісковика у ямці. Я почула, як повернувся тато, чула метушню на кухні, але не виходила. Я була надто затиснута і самотня, щоби як слід попоїсти за сніданком, але чудові запахи смаженого м'яса і шоколаду розбудили в мені голод. Зате я знайшла у кутку пакетик родзинок і була дуже задоволена своїм таємним підобідком.

Тоді тато почав гукати мене і Шурку. Я не чула, щоб Шурка відповіла, тож і я мовчала. Вирішила сидіти собі в коморі, а вони хай собі йдуть на пікнік і бродять там цілий день.

Якби ж то! Тато вистежив мене, як пес-шукач. Відчинив двері комори – і одразу ж мене побачив.

– Розаліндо, що це за ігри такі? – гаркнув він.

– Хованки? – припустила я.

– На Бога! Поводься, як личить у твоєму віці! Ти ж найстарша! Мушиш подавати приклад меншим.

Я би краще не була найстаршою. Я би краще була маленькою, манюньою, миленькою Моді, загальною улюбленицею.

Важче було розшукати Шурку. Ми увесь будинок нишпорили, та її не знайшли. Це тому, що її у будинку не було. Тато з Еліс заходилися шукати в садку. Але формально її й там не було. Вона була над садком – сиділа на вершечку лаймового дерева на задньому подвір'ї.

Еліс влаштувала скандал, що це небезпечно, а тоді ще один скандальчик, коли побачила, на що перетворилася Шурчина біла футболка. Отож, було вже по обіді, коли ми всі були готові рушати на пікнік.

– Ми можемо пікнікувати й тут, у саду, і не треба кудись валандатись, – зауважила Еліс, зважуючи у руці наплічник.

– Дурниці! Я знаю прегарне місце для пікніка у Оксшотському лісі, – сказав тато. – Я туди ходив, коли був малим. Ми їздили туди з Кінґстона на велосипедах. Там пречудово. Ось, діти, побачите, як там гарно.

Ми з Роббі презирнулись. Він жодного разу й не пробував повести нас туди, коли ми ще жили всі разом з мамою.

Отож, ми попрямували до лісу. Тато закинув на плечі здоровецького рюкзака, Еліс ухопила однією рукою торбу, а іншою – Моді. Я несла пакет із фруктами, а Роббі – торбинку з пластиковим посудом і пляшкою вина для тата й Еліс. Шурка тарганила плетену сумку з

колою та шипучкою. Вона розмахувала нею на всі боки, вочевидь сподіваючись, що вона вибухне.

Ми тяглися услід за татом довго-предовго, проминаючи ряд за рядом однаковісінські стандартні будинки, такі ж, як у тата.

– Які прегарні тут околиці, – процідила Шурка.

– Ми вже майже за містом, ноги в руки! – підбадьорив нас тато. –

Вдихніть повітря – воно вже чистіше та здоровіше!

– Ноги в руки! Ноги в руки! – заспівала Моді. Вона ухопила Еліс і тата за руки і гойдалася на них, мов на гойдалці.

Ми все йшли та йшли. Машин було все більше та більше, скоро нам довелося кричати, щоби розчути одне одного крізь їхній шум.

– Вдыхаймо на повні груди цілющі вихлопні гази! – прокоментувала Шурка.

Будинки ставали більшими та ошатнішими, з гарними доріжками і садками. Еліс пожадливо розглядала кожну таку віллу, намагаючись вирішити, яка їй дужче подобається. Вона навіть набрала з мобілки номер агента із нерухомості, щоби поцікавитися вартістю одного з таких будинків, виставленого на продаж.

– Більше мільйона! – прошепотіла вона, вимикаючи мобілку і окидаючи нас приголомшеним поглядом.

– Та ясно, – відмахнувся тато. – І плюс усі наші кредити.

– Ага... Та я думаю, все ще буде ок, особливо коли Моді піде до школи, а я – на роботу. Та й ти отримаєш підвищення. Ми б і зараз давали собі раду, якби не всі ці, гм... зобов'язання.

Вона не дивилася на нас із Роббі, та я знаю, що вона саме нас мала на увазі. Тато щомісяця платив мамі аліменти на наше утримання і я думаю, що Еліс так само мусила платити Шурчиному татові. Це вже точно не наша провина, та я все одно відчувала її осуд.

Я пішла повільніше, щоби порівнятися з Роббі. Він плуганився позаду і з натугою, аж почервонів, тягнув свою торбу.

– Дай мені ту пляшку із вином, вона, певно, цілу тонну важить, – сказала я.

– Та ні, я в нормі, – сказав Роббі, сапаючи.

Я пірнула рукою у торбу по пляшку й намацала там багато лап і хвостів. Я запитально глянула на брата.

– Я подумав, мої звірятка теж хотіли би розвіятися на природі, –

пояснив Роббі.

– Боюся, ми таки не дійдемо сьогодні до природи. Мабуть, той ліс уже давно вирубали, – зітхнула я. – Вирубали усі ті дерева парканадцять років тому, та й побудували ці будинки.

Але після виснажливої мандрівки ми нарешті перетнули шосе і опинилися в тому лісі.

– Супер, тепер нумо влаштуймо пікнік! Я голодна, як вовк! – гаркнула Шурка, гепнулася на землю і всілася по-турецькому.

– Ні, не тут, тут іще чутно шум із траси. Коли я був малим, ми завжди пікнікували біля ями з піском...

– У моїй книжці теж є ямка з піском, – сказала я. – Це там діти знайшли ельфа-пісковика.

Але ніхто мене не почув.

Розділ 2

Моді вже давно дримала у тата на руках – він мало не всю дорогу надривався, несучи і наплічника, і Моді, – але зачувши про ямку з піском вона стрепенулась.

– Пісочок! – радісно закричала мала і заплескала в долоні.

– О, а ти не казав нам, що там є пісок! – озвалася Еліс. – Моді обожнює бавитися у пісочниці в дитячому садочку, правда ж, любонько?

– Це велика піщана улоговина просто посеред лісу, – пояснив тато. – Пригадую, я колись уявляв собі, буцім то пляж. Треба було прихопити твої лопаточки та відеречка, так, Моді?

Ми все далі й далі заглиблювалися у ліс, тепер доводилося дертися нагору. Ніякої ями з піском і близько не було.

– Та нащо вона здалася, та клята піщана яма? – нетямилася Шурка. – Нумо їсти просто тут!

Вона знову впала на траву і поскидала з ніг кросівки – новісінькі, зі смарагдово-зеленими блискітками. Я заздрісно розглядала їх, а тоді зауважила червоні рубці на Шурчиних ногах.

– Я мозолі понатирала, гля! Велетенські водянки, бо ви мене змусили пертися багато миль пішкодрала! – закричала вона.

– То треба було шкарпетки вдягнути. Я тобі вдома казала. Сама винна, – урвала її Еліс. – Припини нюні розводити! Анумо, ще трохи лишилося...

– Ненавиджу походи... – пробурчала Шурка.

– Це гарний вид фізичної активності – а тобі якраз це не завадить. Твій таточко дозволяє тобі днями сидіти дома і возить усюди дорогою машиною. Тобі це не на користь, – напосідала Еліс.

– Мені не на користь валандатися цим лісом хтозна-скільки, коли у мене ноги кривавлять – ви гляньте! – жалілася Шурка. – Більше ані кроку не ступлю!

Вона схрестила руки на грудях.

Але тієї миті до нас гукнув Роббі – він пройшов трохи вперед без торби, а тепер біг до нас від дерев.

– Агов, я знайшов піщану яму! Її видно крізь дерева, вона вся золота-презолота, гайда!

Тож ми всі подалися туди поглянути. Навіть Шурка, яка перекинула

блискучі кросівки через плече, зв'язавши їх шнурівками, і йшла босоніж. Здається, Роббі був у захваті, але сама ямка з піском виявилася повним розчаруванням. Навіть тато похнюпився.

– Я певен, що коли я був малим, то піску було значно більше. Був ніби невеличкий кар'єр, можна було до нього з'їхати, мов на гірці. Так весело було... – він осудливо поглянув на сосни і піщану улоговину так, ніби вона зменшилася просто йому на зло. Тоді поставив Моді на землю, скинув наплічника і копнув носакком черевика зрадливий піщаний схил: – Тут тепер ніде й погратися...

– І все одно це прегарна місцина, – примирливо мовила Еліс, елегантно всідаючись скраєчку і розправляючи червону сукню – вона так виклала її, що виглядало, ніби вона сидить у середині квітки. Вона трохи її підсмикала, а іншу руку запустила у кучері. – Спека! – пожалілася за мить, хоча по ній і не скажеш, що вона впріла – словом, виглядала круто, як завжди.

Вона мені не подобалася анітрохи, бо ж вона переманила від нас тата. І особливо мені не подобалося, що вона така гарненька. Я одразу ж пригадала нашу маму. У неї неохайне, мишачого кольору волосся, зібране у кінський хвіст, а ще, відколи народився Роббі, вона все намагається сісти на дієту, та ніяк не може.

Тато негайно ж уместився поруч із Еліс, уже значно повеселілий.

– Час для пікніка! – оголосив він, пірнаючи у наплічник.

Пікнік вдався на славу! Ми їли смажене м'яско, бутерброди з салатом та помідорами, чіа-

батту з тунцем, варені яйця і трикутні чіпси. Ще були кіш зі спаржі, маленькі чіполатики та овочевий соус. А крім того смородиновий та яблучний пироги, грецький йогурт, а ще апельсини та клементини.

Кола та лимонад просто вибухнули, коли Шурка заходилася відкривати пляшки, але все одно залишилося всім удосталь. Тато з Еліс випили пляшку вина.

Ми сумлінно їли хвилин зо двадцять, а тоді пікнік закінчився.

– Ну, і що тепер робити? – запитала Шурка, кидаючи до рота останню сосиску.

– Шурко, на Бога, припини напихатися – ти вибухнеш! – кинула Еліс.

– Та йдіть пограйтеся, а ми з Еліс полежимо-відпочинемо, – сказав тато, підкладаючи наплічника під голову.

– І ти, Моді, поспи, – додала Еліс. Вона пригорнула малу до себе. Моді полежала кілька секунд, а тоді вивільнилася – вирішила, що веселіше буде погратися з нами.

– Нумо лазити по деревах! – запропонувала Шурка.

– Нам не можна, – заперечила я.

Шурка тільки очі закотила і кивнула на тата з Еліс, які вже похропували. – Та ну, тобі що – слабо? – гукнула Шурка і погнала подалі в ліс. Я підхопила Роббі та Моді й поплуганилася услід за нею. Я не хотіла лазити по оцих височезних соснах, але дуже важко робити те, що хочеться, коли тебе беруть «на слабо». Особливо, коли той хтось – Шурка.

– Чого стоїш? Це ж як два пальці! – пирхнула Шурка і полізла на найближче дерево. – Оце підходяще.

Вона одразу ж видерлася понад наші голови. Зблідлий Роббі не спускав з неї очей. Роббі не дуже спортивний хлопець, та ще й висоти боїться.

– На, дивись за Моді, – сказала я і передала йому дівчинку. Він затулився нею, мов щитом.

– Гарзд, вмовила, я спробую, – сказала я, хапаючись за нижню гілку. Вирішила, що покажу їй! Вдавала, що не боюся. Спершу все здавалося дуже простим. Гілки були одна біля одної і стирчали під зручними кутами, тож я наче драбиною дерлася. Отож, я полізла. Мабуть, то справді було простіше простого.

– Хутчій, слимачко! – прокричала Шурка десь згори.

Я перевела погляд на неї. Вона була якраз на верхівці, де сосна стала тонкою-претонкою. Стовбур дрижав, а сама Шурка хиталася на вітрі. Я відчула, як неприємно заворушився у шлунку обід.

– Спустися на трошки! – прокричала я Шурці, але вона тільки сміялася.

– Шурко, це небезпечно! – гукнула я.

– Та ні, ось це небезпечно! – заперечила Шурка і, тримаючись лише однією рукою, замахала вниз Роббі та Моді.

Я теж глянула вниз – і це була велика помилка. Мій брат і напівсестра виглядали звідси маленькими, мов іграшковими.

– Розаліндо, спускайся! – закричав Роббі, а Моді заревіла.

Їхні голоси звучали, наче мишачий писк.

Я хотіла б спуститися, але руки й ноги почали труситись, я не наважувалася поворухнутись – боялася втратити рівновагу.

– Ой, лишенько, маленька нюня застрягла? – глузувала Шурка.

Цього виявилось досить, щоби повернути мене до життя.

– Ясно що я не застрягла, дурепо! – збрехала я. – Просто відпочиваю.

Роззираюся довкола, милуюся.

– То лізь сюди!

– Там на двох місця не стане. А ще... а ще ти занадто багато важиш. Дерево зламається навпіл, якщо ще й я залізу на верхівку, – я завмерла, намагаючись вигадати щось рятівне. – Ти Моді налякала, вона плаче! Шурка перестала махати рукою і як слід вчепилася у стовбур. Мене вона не любила. Сердегу Роббі тим більше. Не любила мого тата і навіть власну маму. Здається, єдина жива душа, яка була їй мила, це Моді.

– Та все ОК, Моді, – гукнула вона. – Я зараз спущуся.

Вона полізла донизу, повільно – від гілки до гілки, де-не-де ковзаючи стовбуром. Повз мене вона проскочила миттєво. І я змусила себе полізти за нею.

Коли я вже була на землі, то ледве могла стояти. Скільки разів я читала фразу «мої ноги перетворилися на желе», але ніколи, як виявилось, не розуміла її. Ноги трусилися у штанинах джинсів так сильно, що я не була певна, що вони витримають мою вагу.

– Вау, Розаліндо! – захоплено глянув на мене Роббі.

– Та все було як два пальці, чи як там Шурка казала? – збрехала я.

Шурка потирала долоні – вона поздирала шкіру, коли надто швидко зісковзувала стовбуром. А ще її футболка була липка від смоли, а їй і байдуже.

– Ось і я, Моді, – сказала Шурка, вихоплюючи Моді у Роббі та обіймаючи її. – Бачиш, я в нормі. Ти теж навчишся лазити по деревах, як Шурка, коли трохи підростеш. Я тебе навчу.

Тоді вона глянула на Роббі:

– А тепер твоя черга.

– Роббі ще надто малий, щоби лазити по деревах, – швидко сказала я.

– А ось і ні! Ну ж бо, Роббі, чи може, тобі слабо? – напосідала Шурка.

Роббі вирячив на неї очі, усередині у нього йшла боротьба.

– Не ведися на слабо, Роббі, – сказала я.

– Ведися-ведися, – заперечила Шурка, – якщо відмовишся – будеш сцикуном.

– Ні, відмовитися – значно сміливіше! – вигукнула я, хоча сама не була настільки хороброю.

Роббі стривожено зиркнув на Шурку, але вона була незворушна.

– Та ти забоявся, хіба ні? – сказала вона. – Гуска-боягузка, га-га-га! Моді теж почала га-га-гакати за компанію.

– Бачиш, навіть Моді з тебе сміється, – пирхнула Шурка.

– А мені байдуже! – мало не плакав Роббі.

– О, та ти ще й плаксі! – насміхалася Шурка.

– Відчепися від нього! – люто крикнула я.

– Та він мале дитятко. Він навіть до середини не долізе, – презирливо процідила Шурка.

– А ось і долізу! – раптом промовив Роббі. – Я тобі покажу!

Він поплював на долоні, як у старих фільмах, які він бачив по телеку, а тоді підскочив угору, щоб ухопитися за нижню гілку. Стрибун з нього ніякий – він не зачепив гілки, зате врізався у стовбур носом.

Шурка аж покотилася від сміху.

– Заткнися! – люто крикнула я і поквапилася до брата.

– Я в нормі, – сказав Роббі – червоний, аж буряковий. – Це я навмисне зробив, щоби Моді розсмішити. Облиш мене, Розаліндо, я на дерево лізу!

Він спробував знову, потягнувся до гілки замість того, щоб стрибати, і вчепився у неї обома руками. Тоді запрацював ногами, намагаючись видертися по стовбуру вгору, але його кросівки, схоже, перетворилися на ролики – увесь час ковзали. Та зрештою він закинув на гілку одну ногу, а тоді другу, і нарешті видерся на гілку весь. Він висів на рівні наших голів, міцно-міцно охопивши гілку руками і ногами.

– Лізь далі, – скомандувала Шурка. – Слухай, та туди б і Моді долізла. Роббі спробував ухопитися руками за стовбур. Зрештою він обійняв стовбур всіма кінцівками, знову замолотив ніжками і став повільно сповзати вниз, аж доки не приземлився на п'яту точку з гучним «бум».

– Ой, Робчику! – зойкнула я, одночасно бажаючи підбігти й утішити брата, і не присоромити його ще дужче.

Роббі підвівся. Зігнув праву ногу, тоді ліву. Помацав плечі.

– Де тобі болить? – занепокоїлась я.

Хлопчик замислився.

– Всюди, – відповів він. – Напевно, я скрутив собі вухо.

– Я йду будити тата!

– Ні! – гаркнув Роббі й відчайдушно пошкунтильгав у напрямку ямки з піском, бажаючи забратися від нас чимдалі.

Шурка знову зареготала, але якось силувано. Моді злякано засунула пальця у рота.

– Роббі? – перепитала вона, інстинктивно смокчучи пальця.

– Я думаю, з ним все гаразд, – сказала я, а тоді зиркнула на Шурку. – Всупереч тобі! Припини його дражнити.

– Чого, це так прикольно. Він нікчема, – сказала вона. – Навіть на дерево не може видертися, – вона ухопила Моді й закружляла з нею. – Не кисни, Моді, ти на Шурчиній каруселі! Віііііііі!

Я пішла до Роббі – він сидів на краю піщаної ямки, похиливши голову.

– Припини мене переслідувати, – буркнув він.

– Я не переслідую. Просто прийшла на пісочок. Слухай, а може зробимо замок із піску для Моді? Їй би сподобалось.

– У нас немає відер та лопаток.

– Обійдемося.

Я подалася туди, де ми обідали. Тато з Еліс похропували, міцно обійнявшись. Мене аж пересмикнуло. Знайшла кілька паперових тарілок та пластянок. Виявилось, що копати ними важкий золотистий пісок неможливо, зате пластикова поїлка Моді якраз згодилась. Я стала навколішки і почала копати.

Роббі витягнув з кишені свого лева і відпустив його бродити по піску. Лев вдоволено гиркав. Тож хлопчик збігав по решту звірят – і за мить вони всі вже досліджували нову пустелю. Я уважно стежила за братом, все було ок. Було так гарно – тільки ми двоє – але за кілька хвилин прискакала Шурка з Моді на буксирі.

– Що це ви тут робите?

– Робі відкрив нову долину Серенгеті, а я будую Тадж-Махал, – пояснила я.

– Хто кого махав? – перепитала Шурка, вмоцуючись поряд.

Моді потягнулася за поїлкою.

– Хочу питоньки, – прожебоніла вона і заплакала, коли побачила, що поїлка вся у піску.

– Та все гаразд, Моді, – стала пояснювати я, – я помию її за мить, але зараз вона мені потрібна, щоб копати. Я збудую тобі прегарний піщаний замок.

Моді глипнула на пісок, який я нагребла, з таким виразом, ніби вона може отак глянути – і та купа перетвориться на казковий замок. Не спрацювало.

– Я хочу питоньки! – знову вереснула вона і потягнулася за поїлкою.
– Зажди хвилинку, я ще трошечки накопаю, – сказала я. – Ану, ви двоє, допоможіть мені!

Роббі слухняно порозпихував своїх звірят по кишнях і почав копати.
– Ти таки нікчема, – пирхнула Шурка, дивлячись на нього. – Дивись, як треба!

Вона стала навкарачки і почала люто загрибати пісок долонями.

– Якщо так копати, понабивається бруду під нігті... – буркнув Роббі.

– Ой-ой, бідолашне мале дитятко, – пирхнула Шурка, у якої нігті були геть обгризені.

Вона й далі рила, здіймаючи довкола себе фонтанчики піску. Аж раптом вона зупинилась і зойкнула.

– Що? Що там? Поранилася чимось? – запитала я.

– Там щось закопане! – зойкнула вона і скочила на ноги, тицяючи пальцем в ямку.

– Тричі ха-ха! – пирхнула я. – І що ж то таке? Закоцублий труп із твоїх улюблених жахастиків?

– Воно живе, – заперечила Шурка, – воно тепле і звивається.

– Там якась тваринка! – зрадів Роббі.

Кінець безкоштовного уривку. Щоби читати далі, придбайте, будь ласка, повну версію книги.

ridmi
ТВІЙ УЛЮБЛЕНИЙ КНИЖКОВИЙ

КУПИТИ